



Arrest

nr. 83 704 van 26 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. MATTHIJS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 januari 2011 en heeft zich op 17 januari 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 8 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 21 december 2011.

1.3. Op 7 februari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 7 februari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Sikh van origine te zijn. U bent 26 jaar geleden in het huwelijk getreden met Sewinder SINGH (O.V. 6.753.193). U heeft twee zonen en een dochter. In de zomer van 2010 verliet u Afghanistan, samen met uw man en twee zonen Jaspal SINGH (RRN nr. 94000033191) en Mandeep SINGH (RRN nr. 94000033389). U kwam aan in België op 16 januari 2011 en vroeg het statuut van vluchteling aan op 17 januari 2011.

Ongeveer 10 jaar geleden, nadat uw schoonvader was overleden, bent u naar Jalalabad verhuisd met uw gezin. Daar zette uw man een winkel op waar hij kruidenmedicijnen verkocht. Ondertussen waren de voorouderlijke gronden van uw man in Laghman verpacht aan commandant Hazrat Gul en diens broer Nyamatullah. Nadat echter duidelijk werd dat zij meer en meer nalieten de pacht te betalen en uw man bovendien vernam dat ze er opium kweekten, besloot hij er in 2008 zijn broer Balwant naar toe te sturen om hen te waarschuwen. Een paar maanden later werd deze echter vermoord en moest uw man zelf ook onder toenemende druk van herhaaldelijke bedreigingen - tot driemaal toe bezocht Hazrat Gul zijn winkel in Jalalabad - zwichten. Jullie verkochten het huis in Jalalabad en met de opbrengst betaalde uw man een smokkelaar die u en uw gezin 6 maanden onderdak bood in een huis in Dera Ismail Khan (Pakistan). In januari 2011 waren de valse paspoorten klaar en konden jullie, samen met de smokkelaar, met het vliegtuig, België bereiken. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar commandant Hazrat Gul en zijn broer het op het leven van uw man en uw familie hebben gemunt.

Ter staving van uw identiteit legt u een originele taskara voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die door uw echtgenoot, Sewinder SINGH (O.V. 6.753.193), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Er kan namelijk aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u¹ gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u foutieve informatie geeft over de talen die in Jalalabad gesproken worden, en daarbij aansluitend inconsistente verklaringen aflegt over uw eigen taalgebruik. U verklaart dat u naast het Punjabi tevens het Dari, Farsi en Urdu machtig bent. U maakt zich sterk dat u deze talen geleerd heeft omdat wanneer je in een stad woont, je je de de talen van het land eigen maakt (CGVS, p. 9). Deze redenering mag op zijn minst verbazen aangezien het Urdu, dat gesproken wordt in Pakistan, bezwaarlijk bestempeld kan worden ‘een taal van het land’ Afghanistan. Het is eveneens bevreemdend dat u steeds naar de taal ‘Farsi’ verwijst (CGVS, p. 8, 9, 10 en 18) als een Afghaanse taal, terwijl het Farsi de Iraanse benaming is van de Persische taal, waarvan in Afghanistan een lexicaal en fonologisch verschillende variant wordt gesproken die het Dari wordt genoemd (zie informatie in het administratief dossier). Verder stelt u dat naast het Pashtu in Jalalabad ook Dari wordt gesproken, maar gevraagd door wie dan Dari wordt gesproken, antwoordt u dat het de Hazara’s zijn die Dari spreken (CGVS, p.10). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat de Hazara’s niet vertegenwoordigd zijn in Jalalabad en dat het daarentegen de Tadzjieken zijn die met 9% een aanzienlijke Dari-sprekende minderheid vormen in uw stad.

Voorts is uw kennis van de staatkundige indeling van Afghanistan in het algemeen en die van de provincie Nangarhar in het bijzonder uiterst beperkt. Zo meent u dat Afghanistan onderverdeeld is in 22 provincies, terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er 34 provincies zijn (zie informatie in het administratief dossier) en kan u slechts één provincie, Kunar, opnoemen die aan Nangarhar grenst. Alhoewel u zelf aangeeft het verschil te kennen tussen een provincie (wolayat) en een district (wuluswali), en het Commissariaat-generaal u de aangrenzende provincies vraagt, somt

u verder enkel districten van Nangarhar op en nadien zelfs twee districten van de provincie Parwan (Charakar en Jabal Saraj), die ten noorden van Kabul te situeren zijn (CGVS, p.9). Ook over uw eigen woonplaats in Jalalabad blijft u verassend vaag. Uw huis zou zich bevinden in de wijk Regi Shahmard Khan, maar u kan niet aangeven of deze wijk in het zuiden of het noorden van de stad ligt (CGVS, p. 8), terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt duidelijk blijkt dat Regi Shahmard Khan in het zuidelijk deel van de stad ligt (zie informatie in het administratief dossier). Namen van andere wijken rond de uwe kan u evenmin geven (CGVS, p.8).

Verder is tijdens het gehoor gebleken dat u de Afghaanse kalender niet naar behoren kan hanteren. Bij de start van het gehoor verklaart u dat u 46 jaar oud bent en wanneer u gevraagd wordt in welk jaar u dan geboren bent volgens de Afghaanse kalender, zoekt u dit in uw taskara op en leest u voor dat u 23 jaar oud was in 1370 (1991). Volgens uw taskara zou u bovendien nu 43 jaar oud zijn en niet 46 zoals u beweert. Eenzelfde gebrek aan kennis van de Afghaanse kalender stelt u tentoon wanneer u wordt gevraagd de dag van uw broers moord, 23 november 2008 (CGVS, p.5, p.16), om te rekenen. U begint hierbij op uw handen te rekenen, maar moet het uiteindelijk opgeven met als uitleg dat het de datum in Pakistan betreft, daar hij in dat land vermoord is, en u het niet heeft kunnen opschrijven. Even later geeft u wel de datum in de Sikh kalender mee (10 Maghar). Dat u heel spontaan kan omgaan met de westerse tijdsrekening en eigenlijk helemaal niet met de Afghaanse, blijkt nog uit uw weergave van uw dochters trouwdatum. U antwoordt immers heel ongedwongen dat zij ongeveer 7 jaar geleden op 5 december in het huwelijk is getreden in Jalalabad, maar raakt vervolgens verward over het Afghaanse equivalent en stelt dan verkeerdelijk dat het de maand djédi was. Vreemd genoeg excuseert u zichzelf door te stellen dat men tegenwoordig in Jalalabad ook de Engelse kalender hanteert, terwijl u verklaart heel uw leven in Afghanistan te hebben gewoond (CGVS, p.7 – 8).

Voorts lijkt u niet op de hoogte van enkele belangrijke gebeurtenissen in Jalalabad in recente jaren. Alhoewel u hier expliciet naar gevraagd werd weet u niet dat er in juli 2008 een aanslag tegen het Indische consulaat in Jalalabad werd gepleegd (CGVS, p.14), waarbij zes doden vielen (zie informatie in het administratief dossier). Dat er enkele dagen voordien ook een aanslag tegen de ambassade van India in Kabul werd gepleegd, kan u zich evenmin herinneren (CGVS, p.14). Nochtans vielen daarbij meer dan 60 doden te betreuren. Met name van iemand die behoort tot de Sikh gemeenschap kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich de aanslagen op een Indisch consulaat en op een Indische ambassade herinnert. Hierbij kan verwezen worden naar het feit dat van de 3500 Sikh families die in de jaren '80 in Jalalabad woonden de overgrote meerderheid is vertrokken naar India (zie informatie in het administratief dossier). Overigens dient opgemerkt dat zowel u als uw echtgenote menen dat er in Jalalabad momenteel ongeveer 40 à 45 Sikh families woonachtig zijn (CGVS, p.12 en CGVS Mehinder KAUR, p.7). Informatie beschikbaar op het CGVS toont nochtans aan dat het aantal families van Sikh origine in 2009 eerder de 160 benaderde (zie informatie in het administratief dossier). Dat u geen weet heeft van een aantal belangrijke feitelijkheden over Jalalabad, die bovendien betrekking hebben op uw gemeenschap, toont opnieuw aan dat aan uw verblijf in Jalalabad geen geloof kan worden gehecht.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat u zich ten onrechte het profiel van analfabeet probeert aan te meten (CGVS, p. 18). Niet enkel bent u meerdere jaren naar een religieuze school geweest in Laghman (CGVS, p. 3 en CGVS vragenlijst, dd. 8/02/2011, p. 1), ook geeft u aan dat u Punjabi kan schrijven en een beetje Farsi kan schrijven (CGVS, p. 8 en 18). Bovendien zoekt u tijdens het gehoor meermaals informatie op in de documenten die u voorlegt (CGVS, p. 4 en 10).

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks

hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u reeds sinds lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

De documenten die u voorlegt, kunnen aan de bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Zowel uw taskara als die van uw echtgenote werden uitgegeven in Laghman, respectievelijk in 1991 en in 2000, en vormen als dusdanig geen bewijs voor uw verblijf in Jalalabad de laatste jaren. Dezelfde opmerking kan worden gemaakt over uw militair boekje, dat werd uitgereikt na uw militaire dienst meer dan 20 jaar geleden. In verband met uw kieskaart en uw lidkaart (beide afgegeven in 2003) dient te worden opgemerkt dat documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag enkel als bewijs kunnen worden aangevaard, indien ze dienen ter ondersteuning van plausibele en coherente verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Bovendien toont informatie waarover het CGVS beschikt aan dat frauduleuze identiteitsdocumenten makkelijk verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of in Peshawar (zie informatie in het administratief dossier). Het visitekaartje ten slotte is een privé-document waaraan op zich evenmin bewijswaarde kan worden gehecht."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoeksters asielmotieven overeenkomen met de problemen van haar echtgenoot en zij geen eigen of andere motieven inroept.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 83 703 van 26 juni 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zoals onder meer ook gesteld in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de motivering van de bestreden beslissing in strijd is met de wettelijke motiveringsplicht. Verzoeker stelt dat in het motiverend gedeelte allerhande argumenten worden aangehaald ter staving van het feit dat hij en zijn echtgenote bedrieglijke verklaringen hebben afgelegd omtrent hun verblijf in Afghanistan terwijl tegenpartij in gebreke blijft aan te tonen waar hij en zijn gezin de laatste jaren dan wel zouden hebben verbleven terwijl de Afghaanse nationaliteit niet in vraag wordt gesteld. Verzoeker betoogt dat nergens ten gronde wordt gemotiveerd waarom hij en zijn echtgenote niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker vraagt de toekenning van de vluchtelingenstatus en in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn vrees blijkt uit zijn asielrelaas. Hij wijst er nog op dat uit de beleidsnota van september 2010 blijkt dat de regio waar hij vandaan komt erkend wordt als zijnde gevaarlijk. Tot slot onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven te ontkrachten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48-48/5 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat nergens wordt gemotiveerd waarom hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus terwijl hij nochtans behoort tot een etnische minderheid in een land vol conflicten en niet kan rekenen op de bescherming van zijn land. Hij stelt dat geen rekening werd gehouden dat zijn gebrekkige kennis te wijten kan zijn aan andere factoren, die hij opsomt. Hij argumenteert dat de geweldplegingen gedetailleerd werden omschreven, zij deze feitelijkheden meermaals hebben herhaald en zij nooit enige tegenstrijdigheid hebben verkondigd. Tot citeert en verwijst verzoeker naar de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van 2010 en besluit hij dat hij als Sikh deel uitmaakt van een etnische minderheid en aldus recht heeft op subsidiaire bescherming.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat blijkt dat hij reeds lang tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was en moet besloten worden dat aan zijn asielmotieven die onlosmakelijk verbonden zijn met zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht, zoals omstandig wordt toegelicht, hij aan de hand van zijn verklaringen zijn nood van bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt, en de documenten die hij voorlegt bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.4. Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis omtrent Jalalabad/Afghanistan, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.5.1. Verzoeker behoort tot de Sikh gemeenschap en stelt dat hij geboren en getogen is in Afghanistan en samen met zijn gezin altijd in Afghanistan heeft gewoond. Hij heeft 4 jaar in Jalalabad en 3,5 jaar in Laghman gestudeerd. Sinds 10-12 jaar woont hij in Jalalabad waar verzoeker een winkel heeft. De Raad is derhalve van oordeel dat van verzoeker enige kennis mag verwacht worden over zijn regio, zijn land van herkomst en de Sikh gemeenschap.

2.5.2. Waar verzoeker stelt dat zijn asielaanvraag dateert van januari 2011 en hij sindsdien de Westerse kalender hanteert waaraan hij zich heeft aangepast en het omrekenen naar de kalender van het land van oorsprong niet langer aan de orde is en de verwijten ongepast zijn, kan hij de Raad niet overtuigen en gaat hij eraan voorbij dat naast de vaststelling dat hij de Afghaanse kalender niet naar behoren kan hanteren zijn (recente) afkomst uit Afghanistan/Jalalabad niet aannemelijk is omdat hij foutieve informatie geeft over de talen die in Jalalabad worden gesproken, zijn kennis van de staatkundige indeling van Afghanistan in het algemeen en die van de provincie Nangarhar in het bijzonder uiterst beperkt is, hij ook verrassend vaag blijft over zijn eigen woonplaats Jalalabad, hij niet op de hoogte is van belangrijke gebeurtenissen in Jalalabad in recente jaren, en hij en zijn echtgenote menen dat er in Jalalabad 40 à 45 Sikh families wonen terwijl uit informatie blijkt dat er in 2009 eerder 160 families woonden.

2.5.3. Verzoeker probeert zijn gebrek aan kennis te verschonen. Zo stelt hij dat een verhoor bij het Commissariaat-generaal enorm veel stress met zich meebrengt waardoor hij en zijn echtgenote de naam van een prominent persoon niet onmiddellijk herkenden, zij steeds gewoond hebben in een leefwereld die totaal verschillend van de onze is, hij als lid van een etnische minderheid niet kan verweten worden tot in de details op de hoogte te zijn van de politieke en actuele gebeurtenissen in Afghanistan, de toegang tot informatie veel beperkter is en niet altijd even goed beschikbaar, zij tot een etnische en religieuze minderheid behoren, hun gemeenschap de laatste jaren sterk is afgenomen en zij steeds meer en meer geïsoleerd geraakt zijn van hun maatschappij, zij de laatste jaren in een oorlogssituatie hebben geleefd en zij bezig waren met overleven. Ook al deze argumenten kunnen niet overtuigen. Van iemand die geboren en getogen is in Afghanistan, geletterd is - niet tegenstaande hij zich probeert voor te stellen als analfabeet - en een winkel heeft mag verwacht worden dat hij naar behoren zijn eigen kalender kan gebruiken zelfs als hij al 11 maanden in België is, hij minstens op de hoogte is van de talen die er gesproken worden in zijn stad, hij belangrijke gebeurtenissen in zijn stad kan aangeven en hij het aantal Sikh families relatief correct kan schatten, wat niet het geval is. Een verhoor brengt altijd enige stress mee, doch dit kan niet dienen als verschoning voor het flagrant gebrek aan kennis van verzoeker. Als behorende tot een etnisch-religieuze gemeenschap kan aangenomen worden dat het aantal families min of meer correct kan worden geschat en in tegenstelling tot wat

verzoeker suggereert wordt niet geëist dat hij op de hoogte is van alle details van de gebeurtenissen. De kennis die verzoeker ontbeert behoort tot de dagdagelijkse kennis van iedere Afghaan, afkomstig uit Jalalabad, zelfs al behoort hij tot een etnisch religieuze minderheid.

2.6. Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij de laatste jaren in Afghanistan/Jalalabad verbleef maakt hij evenmin de vervolgingsfeiten aannemelijk die zich daar zouden hebben afgespeeld. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7. Na grondige lezing van het gehoorverslag komt de Raad tot de conclusie dat alle bevindingen van de bestreden beslissing er steun in vinden. Het is op basis van het geheel van alle in de beslissing opgenomen elementen op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). De Raad herhaalt dat alle in de bestreden beslissing opgenomen elementen duidelijk steun vinden in het gehoorverslag en dus als vaststaand worden beschouwd. Verzoekers bewering vanaf zijn geboorte tot zijn vertrek in Afghanistan te hebben geleefd is niet aannemelijk. Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek in 2011 in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor.

Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

Verzoekers verwijzing naar de UNHCR richtlijnen en zijn stelling dat hij deel uit maakt van een etnische minderheid wijzigen niets aan het voorgaande. In de mate verzoeker nog argumenteert dat de commissaris-generaal niet heeft onderzocht waar hij en zijn gezin dan wel zouden hebben gewoond, gaat verzoeker er aan voorbij dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Indien de betrokkene verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, hij tevens ongeloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de feiten die zijn rechtstreekse vluchtaanleiding zouden uitmaken en hij daarenboven geen overtuigende documenten indient waaruit zijn nationaliteit/afkomst blijkt, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling onmogelijk.

De motivering met betrekking tot de door verzoeker ingediende stukken in de loop van de procedure voor het Commissariaat-generaal wordt door verzoeker niet betwist zodat de motivering dienaangaande dan ook staande blijft en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.8. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS